

“Iedereen die gebeten is en er naar opziet zal in leven blijven”

1ste lezing: Numeri 21,4-9

Psalm: 102 (101)

Evangelie volgens Johannes 8,21-30

In de eerste lezing van vandaag horen we weer over het volk van Israël tijdens de tocht door de woestijn toen zij uit de slavernij in Egypte kwamen, bevrijd door God, en onderweg waren naar het beloofde land.

„Onderweg werd het volk ongeduldig. Het keerde zich tegen God en tegen Mozes. Hebt gij ons uit Egypte gevoerd om te sterven in de woestijn? Er is geen brood, er is geen water en dat minderwaardige eten staat ons tegen.”

Eerlijk is eerlijk, het moet niet gemakkelijk zijn geweest in de woestijn. Ik ben een aantal jaren geleden op bedevaart geweest van Egypte naar Israël, waarbij wij de weg volgden die het volk gelopen heeft door de Sinai woestijn, en ik moet bekennen dat het zelfs in een touringcar met airco en voorzien van alle gemakken jij je heel erg klein voelt midden in de woestijn waar verder niets anders is, en je hoopt en bidt dat de auto geen pech zal hebben midden in de woestijn om veilig op je bestemming te komen.

Zo voelen wij ons misschien heel klein in deze tijd. De afzondering, het gemis van onze familie, vrienden en alle normale sociale contacten. Het gemis van het werk, de kinderen die thuis zitten, en je moet nu niet allen vanuit thuis werken maar ook les geven aan je kinderen en al het andere huishoudelijk werk ook blijven doen; maar wellicht ook het gemopperd van de gezinsleden of van onszelf: wat eten we vandaag? Weer dezelfde soep? Weer hetzelfde eten uit een blikje? Waarom mogen we niet naar buiten? Wanneer kunnen we weer naar school? Wanneer dit? Waarom dat?

Ook ik heb op vele momenten in mijn leven gemopperd tegen God en tegen Mozes. Op momenten waarop ik niet goed begreep wat God aan het doen was in mijn leven, waarom Hij bepaalde situaties had toegestaan, waarom Hij me niet duidelijk liet zien welke weg ik moest volgen en wanneer ik dat moest doen.

Wij zijn niet anders dan het volk van Israël in de woestijn. Wij mopperen als God zich niet houdt aan onze agenda's, als God zich niets aantrekt van onze plannen, als God ons niet precies vertelt wat Hij van plan is. Wij willen alles precies weten en het liefst lang van tevoren. Wij willen zelf de regie hebben over het leven. Wij willen uiteindelijk God zijn en zelf bepalen wat en wanneer.

Om het volk te helpen *„zond God giftige slangen op het volk af. Deze beten de Israëlieten en velen van hen vonden de dood. Nu kwam het volk naar Mozes en zei: Wij hebben gezondigd, want wij hebben ons tegen de Heer en tegen u gekeerd.”* Het volk erkende dat hun gemopperd oneerlijk was tegenover God en Mozes. God had al vele wonderen verricht om het volk te redden en had iedere keer weer voorzien in alles wat ze nodig hadden, niet op het moment waarop ze dat wilden en niet op de manier waarop ze het verwachtten, maar God had altijd voorzien en had ze nooit in de steek gelaten.

Is dat ook niet onze ervaring? Hoe vaak moet God ons bewijzen dat Hij een Vader is en voor ons zorgt? Waarom moet God zich iedere keer bewijzen voordat wij in Hem geloven?

God blijft een Barmhartige Vader en, door de voorspraak van het gebed van zijn dienaar Mozes, gaf Hij opdracht om een bronzen slang te zetten op een paal en ieder die gebeten was en ernaar opzag zou in leven blijven.

Zo zegt Jezus in het evangelie: *„Wanneer gij de Mensenzoon omhoog zult hebben geheven, dan zult gij inzien dat Ik ben en dat Ik uit Mijzelf niets doe, maar dit alles zeg zoals de Vader het Mij heeft geleerd”* (Joh.8,28) en *„Wanneer Ik van de aarde zal zijn omhooggeheven zal Ik allen tot Mij trekken.”* (Joh.12,32)

Wat moeten wij doen in deze tijd? Niet mopperen, niet klagen, ons laten leiden door de Mozes die God ons gegeven heeft, bijvoorbeeld de bisschoppen die God als onze herders over ons heeft aangesteld, en dan onze ogen richten naar Jezus die aan het kruis omhoog werd geheven om ons te genezen, om ons te redden. Amen